

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Kastastrophe
d'Agrupación
Señor Serrano

Del 08/06/2011 al 19/06/2011

**Amb Àlex Serrano, Diego Anido,
Martí Sánchez-Fibla i Pau Palacios**

Fitxa artística

Katastrophe

del 08/06/2011 al 19/06/2011

Idea original: **Àlex Serrano i Pau Palacios**

Creadors/Performers: **Àlex Serrano, Diego Anido, Martí Sánchez-Fibla i Pau Palacios**

Producció/Ajudant de direcció: **Barbara Bloin**

Aplicació interactiva de vídeo: **Martí Sánchez-Fibla**

Realització de vídeo: **Josep Maria Marimon**

Construcció de màscares: **Silvia Delagneau**

Assessor de llums: **Alex Aviñoa**

Assessora científica: **Irene Lapuente (la Mandarina de Newton)**

Assessor del projecte: **Víctor Molina**

Durada: **60'**

Agraïments: **Erin, Adrià, Martí, Irene Capdevila, Pia Mazuela, Massimo Vesco, Ewa Gleisner, Gigi Piana, Rosa Pozuelo, Marta Galán, Julien Bouffier, Franck Bouchard, Pablo Rega, Raquel Regueira i Teatro Ensalle de Vigo.**

Una coproducció d'Agrupación Señor Serrano i el Festival Hybrides de Montpellier.

Amb la col·laboració del **Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA)**

Amb el suport del **Centre National des Écritures du Spectacle (Avinyó)**, de **l'StalkerTeatro (Torí)**, del **Programme Odyssée - ACCR (Ministère de la Culture et de la Communication, França)** i de la **Sala Beckett (Barcelona)**

Agrupación Señor Serrano és companyia resident al Centre pel desenvolupament de les Arts L'Estruch de Sabadell.

Presentació

Quatre performers, onze maquetes i centenars d'ossets de goma configuren el món on es desenvolupa *Katastrophe*: una faula idiota sobre la civilització humana centrada en les catàstrofes. En aquest marc, els ossets patiran terratrèmols, mareesnegres, guerres i exterminis. Tot això en viu, a través d'experiments químics i accions subversives. Emmarcant l'espai, tres grans pantalles submergeixen l'espectador en aquest món pop de caos, joc i destrucció.

Katastrophe planteja si hi ha alguna diferència entre una catàstrofe natural, una catàstrofe "natural" provocada per l'home i una catàstrofe humana. O dit d'una altra manera, si les morts provocades per un tsunami són equiparables a les causades per una fuga radioactiva o a les produïdes per una bomba atòmica. I com a rerefons de tot això, una reflexió sobre les arrels de la violència humana posada en relació amb la percepció i la manipulació de la violència desfermada per la natura. És el mateix Auschwitz que Pompeia? És el mateix Pompeia que Txernòbil?

Katastrophe es nodreix del llenguatge escènic que defineix l'Agrupación Señor Serrano: per-formance, dansa, teatre físic, vídeo en escena i tecnologia interactiva.

***Katastrophe* es va estrenar el 19 de març del 2011 al TILT Festival de Perpinyà. Com a sessió work-in-progress es va presentar a la Sala Beckett els dies 9 i 10 d'octubre de 2010.**

És el mateix Auschwitz que Pompeia?

Mitjançant la manipulació dels ossets i les maquetes, *Katastrophe* proposa un recorregut per la incidència que les catàstrofes han tingut en la història humana i per la relació que s'ha pogut establir al llarg del temps entre la violència natural i la violència de l'home. Així, l'obra segueix el fil que ens porta des de la naturalesa expressant-se sobre/contra si mateixa (són una catàstrofe les erupcions massives del Càmbric que van destruir amb la meitat dels boscos de la Terra?) fins a l'home expressant-se sobre/contra si mateix (què empeny una comunitat a perseguir-ne i exterminar-ne una altra?).

Pel camí que va des de la primera glaciació fins als camps d'extermini del segle XX, *Katastrophe* mostra també les cares dels homes (dels ossets...) que han patit les accions de la natura, aquests mateixos homes manipulant-la i també la natura manipulada girant-se contra el seu manipulador.

I tot això per plantejar la qüestió principal de la peça: la indiferència de l'acció de la natura cap als homes justifica la indiferència de l'ésser humà cap a ell mateix?

Manual d'instruccions

Katastrophe es desenvolupa com una faula suposadament infantil que ens explica la història d'una vall i la seva ocupació per part d'unes tribus. El fil argumental ens mostra l'evolució d'aquestes tribus de caçadors-recol·lectors cap a una societat complexa i industrial i la relació que s'estableix entre elles i la Natura (en la lògica ja explicada en el punt anterior). Tota la peça es desenvolupa en una triple escala: micro, humana i macro.

L'escala micro es concreta a través d'una sèrie de maquetes, que reproduïxen l'evolució de la vall, on centenars d'ossets de goma representen els éssers humans i una sèrie d'efectes basats en reaccions químiques a petita escala realitzats en viu reproduïxen, alhora, tot un seguit de catàstrofes d'origen natural o humà. Gràcies a aquests experiments assistirem a erupcions volcàniques, glaciacions, inundacions i genocidis i veurem com els ossets reaccionen davant d'aquestes catàstrofes.

L'escala humana la representen els performers. D'una banda, aquests prenen el rol de demiürgs, creant i manipulant la realitat dels ossets i les miniatures. De l'altra, es transformen ells mateixos en avatars dels ossets, reflectint a escala humana les vivències dels mateixos i esdevenen unes vegades propiciadors i d'altres víctimes de la violència que s'està generant a les maquetes.

El tercer pla és el macro, que es materialitza en les tres grans superfícies de projecció que envolten l'escena i l'acció. En elles hisegüirem les peripècies de la vall i els ossets, però no d'una manera plana, com si fos un simple film, sinó que el que les càmeres capturen es transforma amb un programari específic de manera que la projecció resultant adquireix un nou significat. De la mateixa manera, la juxtaposició de les diferents imatges que ofereixen les tres projeccions ajuden a crear nous i enriquidors significats.

Estimat públic

El públic és un element molt important de *Katastrophe*. La disposició escènica de la peça proposa un tauler central, en el qual es desenvolupa l'acció de les miniatures i els performers, i dos blocs laterals de públic, que assisteix a la performance en viu i que segueix les vicissituds dels ossets a través de les projeccions. Cadascun dels blocs de públic té accés visual a dues superfícies de projecció (una frontal i l'altra central) mentre que la tercera superfície queda fora del seu abast (perquè està a la seva esquena i per veure-la hauria de girar-se completament). Això ens permet jugar amb la possibilitat de crear visions diferents per a cadascun dels blocs i provocar en diferents espectadors experiències contrastants a partir d'uns mateixos fets.

Els currículums

Àlex Serrano

Àlex Serrano Tarragó és llicenciat en Disseny Industrial per l'ESDI i en Direcció per l'Institut del Teatre. El 2000 funda l'empresa Tangent Audiovisual, proveïdora de serveis audiovisuals i multimèdia. Partint de l'estructura de l'empresa i per tal de satisfer les seves inquietuds artístiques, el 2002, crea Areatangent, una plataforma de creació contemporània que des de la seva seu al Raval dona a llum multitud de projectes, iniciatives i personalitats dins de diferents expressions artístiques. El 2006 dona el pas de deixar l'empresa i promou la independència d'Areatangent, per tal de crear l'Agrupación Señor Serrano, una estructura voluble de creació que li permet afrontar projectes més personals i multidisciplinars. Paral·lelament, Àlex Serrano ha col·laborat amb creadors com ara l'Àlex Rigola (creació de la dramaturgia de vídeo per l'espectacle *Nixon/Frost*, 2009), el grup de rock Standstill (creació de la dramaturgia de vídeo per l'espectacle-concert *Adelante Bonaparte*, 2010) o el ballarí i coreògraf Sebastián García Ferro (*Back*, 2006, i *Nada*, 2009).

Pau Palacios

Pau Palacios Pozuelo és llicenciat en Sociologia per la UB. En acabar els estudis treballa com a productor executiu i roadmanager al Teatre Lliure, fins al 2005. Aquell mateix any es trasllada a Lisboa i desenvolupa un projecte audiovisual que dona com a resultat una peça introspectiva de vídeoart i un curt documental que es van poder veure a diversos festivals nacionals i internacionals (Loop, Zinebi, Docudays, Videoformes... a ciutats com Barcelona, Lisboa, Helsinki, Beirut o México DF). El 2006 es trasllada per amor al Tirol italià i des d'aleshores col·labora amb l'Agrupación Señor Serrano en la conceptualització i la creació de les dramaturgies de les seves creacions. És autor de la novel·la *furiosoreloj la vida*

Martí Sánchez-Fibla

Martí Sánchez Fibla és Doctor (amb un Post-Doc en Bioinformàtica al INRA de Toulouse) en Intel·ligència Artificial per la UPC i actualment treballa com a recercador al Centre SPECS de la UPF. Des dels inicis de la seva carrera científica ha desenvolupat paral·lelament diverses creacions multimèdia i instal·lacions, ja sigui a nivell individual o en col·laboració amb Konic Thtr, Ricardo Iglesias o Gerald Kogler entre d'altres. A Barcelona, el seu treball s'ha pogut veure al festival Sónar, a la Sala Metrònom, al JAMM i al Mercat de les Flors, mentre que a l'estranger les seves creacions han visitat Toulouse, Karlsruhe o Erlangen. Des de 2006 és una peça fonamental en totes les creacions de l'Agrupación Señor Serrano.

Diego Anido

Diego Anido Alonso comença la seva formació a Santiago de Compostela a Espacio Aberto i col·labora amb la Sala Nasa als espectacles *Ultranoites* i *Festas do Circo*. Viu a Barcelona des de l'any 2004. Ha col·laborat amb la companyia Raravis (Andrés Corchero-Rosa Muñoz) en els espectacles *San Vito* (2007) i *Present vulnerable* (2009). També ha treballat amb Jordi Oriol i Sílvia Delagneau (*Prometeu no res*, 2009). Com a espectacles personals destaquen els monòlegs: *Cascuda* (2008), *El alemán* (2007) i *Paperboy* (2005). En cinema se l'ha vist a *Pedro y el capitán* (Pablo Iglesias, 2008) o en alguns curtmetratges. Fa quatre anys que és un membre destacat de l'Agrupación Señor Serrano als espectacles *Mil tristostigres*, *Europa*, *Contra.Natura*, *Artefacte* i *MEMO*.

Barbara Bloin

Barbara Bloin té un DEA d'Arts Escèniques amb menció teatral de la Universitat de Besançon (2005) i un altre en Arts Escèniques de la Universitat Autònoma de Barcelona (2008). El 2000 funda un grup teatral orientat a públic infantil a Besançon. El 2003 es trasllada a Barcelona per seguir estudiant i des de llavors està matriculada a la Universitat Autònoma de Barcelona on actualment cursa el doctorat en Arts Escèniques. El setembre de 2005 va entrar a l'Institut del Teatre en la categoria d'"Interpretació de text". El 2007, després de col·laborar uns anys amb Ricard Salvat a la seu de l'AIET, comença a treballar amb l'Agrupación Señor Serrano com a responsable de producció i ajudant de direcció.

La companyia

L'Agrupación Señor Serrano és una companyia que aposta per la innovació en les seves creacions escèniques. Les seves peces posen en escena recursos provinents de la dansa, el teatre visual, la performance i el vídeo interactiu, reunits al voltant de dramaturgies que es recolzen en l'experimentació i la barreja de llenguatges.

L'Agrupación Señor Serrano té la seva seu a Barcelona, però les seves peces es poden veure regularment per tot l'Estat espanyol, a França (on col·labora habitualment amb el Centre Nacional des Écritures du Spectacle d'Avinyó) i a Itàlia (on la companyia té un estret lligam amb l'Stalker Teatro de Torí). L'Agrupación va néixer el 2005 com una iniciativa d'Àlex Serrano. Al seu voltant i al llarg dels anys s'ha anat creant un grup estable, però alhora voluble, de col·laboradors, a partir dels quals s'ha consolidat una manera de treballar i d'entendre les arts escèniques.

Espectacles:

Katastrophe (TILT Festival, Perpinyà / Sala Beckett, 2011).

Memo (Festival TNT, Terrassa, 2010)

Immut (Adriantic, Barcelona, 2009)

Contra.Natura(L'Estruch, Sabadell / Teatre Escorxador, Lleida, 2008)

Artefacto (Festival PNRM, Olot, 2008).

Europa (Grec / Temporada Alta, 2007)

Mil Tristos Tigres(Festival PNRM, Olot / Neo Festival, Barcelona, 2006)

Autòpsia (Naumón de la Fura dels Baus, Barcelona, 2006).

La crítica

Work-in-progress de *Katastrophe*

“A *Katastrophe* es desenvolupa un treball audiovisual passat per un tamís informàtic que permet ampliar i modificar allò que succeeix a escala real. El mèrit d'aquests creadors és transmetre reflexions profundes a través d'imatges lúcides.” **Jordi Bordes, AVUI**

Memo

“Dansa d'idees que ens fan rodar el cap, imatges fictícies creades en temps real, un collage d'objectes que no ficaries mai al mateix calaix i alguna dosi de violència escènica són els eixos de l'Agrupación Señor Serrano.” **Time Out Barcelona**

“El millor i més destacat de la proposta és la dansa videografiada, que podria haver firmat un inspiradíssim Jan Fabre.” **Joan-Anton Benach, La Vanguardia**

Contra.Natura

“*Contra.Natura* és un bon exemple d'una manera transgressora de fer teatre. L'espectacle resulta molt bonic i atraient: és d'aquells muntatges que no pots deixar de mirar.” **Natàlia Borbonès, El Punt**

“Un altre generador d'alt voltatge és l'Àlex Serrano, que la setmana passada va presentar *Contra.Natura*, una punyent denúncia contra la capacitat de destrucció de què és capaç la humanitat. Els millors ingredients del teatre dansa i de l'audiovisual amb un ús escènic creatiu es donen la mà en aquesta àcida reflexió sobre el maltracte del planeta.” **Francesc Massip, AVUI**

Europa

“Diamants en brut, Serrano i Palacios ens apropen conceptes filosòfics a relats imaginatius que els intèrprets expressen combinant diverses disciplines artístiques, particularment la dansa, el teatre i la videocreació amb imatges d'una potència impactant.” **Francesc Massip, AVUI**

“Àlex Serrano ens fa ballar el cap amb un bullir d'idees posades en dansa que barreja llenguatges i llengües amb total naturalitat.” **Joaquim Noguero, Barcelona Metropolis**

Les últimes creacions

Memo

Estrena: TNT (Terrassa Noves Tendències) Abril 2010 i a la Sala Beckett del 6 al 16 d'octubre de 2010 juntament amb *Contra.Natura* i *Katastrophe*.

Interpretada per tres performers, deu magnetòfons, un vídeo VHS, una sandvitxera elèctrica i desenes de globus inflables, *Memo* explora els mecanismes de construcció de la memòria a través d'una posada en escena recolzada en la dansa, la creació sonora i el vídeo en directe.

Contra.Natura

Estrena: L'Estuch Sabadell. Novembre 2008. Temporada Alta 2009 i a la Sala Beckett del 6 al 16 d'octubre junament amb *Memo* i *Katastrophe*.

El projecte escènic *Contra.Natura* planteja una reflexió sobre l'essència dramàtica de la relació entre la creació cultural –efímera, caduca, fràgil– i l'acció de la natura –infinita, perenne, omnipresent–; entre el caràcter vulnerable i fútil de la condició humana i la ubiqüitat de la natura entesa com un tot.

Artefacto

Estrena: Escena Contemporànea Madrid Febrer 2009. Teatre Lliure 2010.

El paisatge no existeix allà fora. Allà fora el que hi ha és Natura. És només la nostrapresència que transforma la Natura en paisatge, és només el nostre ull el que construeix el paisatge. Per tant, si nosaltres no hi som, aleshores no hi haurà paisatge, només hi haurà Natura. Així, un dia, cadàvers de signes solcaran el món que ja no serà món, els cèrvols deambularan per les frondosesavingudes i a les clavegueres rebentades hi viuran els llops. Però mentrestant, què tenim? Tenim un home cabrejat perquè sua o té fred. Tenim un entorn indiferent que es desenvolupa impossible. Tenim un home superb que no pot suportar que tot allò que l'envolta no estigui allà per i per a ell. Tenim por i tenim ràbia. En *Artefacto*, l'habitual separació entre escenari i pati de butaques desapareix per a donar lloc a un espai híbrid, a mig camí entre la instal·lació artística i el chillout articulant una performance esteticista, de contundent contingut conceptual i intensa càrrega poètica.

Europa (Autòpsia 3a part)

Work in Progress Festival Grec Juliol 2007. Temporada Alta
Desembre 2007.

Autòpsia és una trilogia escènica construïda entorn tres eixos temàtics: la Solitud, la Culpa i la Resurrecció. Europa, la tercera part d'aquesta trilogia, parteix d'una reflexió sobre la noció de resurrecció. A Europa tres actors-performers interactuen entre ells i amb l'espai, donant lloc a una successió d'imatges i situacions escèniques on el tema de la resurrecció -articulat en relació al concepte de etern retorn - esdevé central. Europa instal·la una atmosfera plena de poesia i brutalitat des de la qual els performers es dirigeixen obertament a públic.

Premis i distincions

- 2010 *Katastrophe*. Beca a la Creació del Consell Nacional de les Arts (CoNCA).
Memo. Premi a Projectes d'Escenificació de l'Institut del Teatre.
- 2009 *Contra.Natura*. Seleccionada per al Circuit 2009 de la Red de Salas Alternativas.
- 2008 *Contra.Natura*. Seleccionada per als III Encuentros Magalia.
Europa. Seleccionada per al Circuit 2008 de la Red de Salas Alternativas.
Mil Tristes Tigres. Premi Espectáculo Más Innovador en Gira, Feria Internacional de Teatro y Danza, Osca.
- 2007 *Contra.Natura*. Premi de Projectes d'Arts Escèniques Lleida 2007.
Back. Primer premi del Certamen Coreogràfic de Masdanza, Canarias.
Mil Tristes Tigres. Premi a la Propuesta Más Innovadora, Feria Internacional de Teatro y Danza, Osca.
- 2007 *Mil Tristes Tigres*. Seleccionada per al Circuit 2007 de la Red de Teatros Alternativos.
- 2006 *Back*. 2n premi del Certamen Coreogràfic de Madrid.
- 2003 *Run*. Beca Incubadora, Festival PNRM, Olot.

Més informació de la companyia a : www.srserrano.com

**Sala Beckett/Obrador
Internacional de Dramatúrgia**

Alegre de Dalt 55 bis
08024 Barcelona
www.salabeckett.cat

info@salabeckett.cat
premsa@salabeckett.cat

segueix-nos també al facebook

Sala subvencionada per:

Amb el suport de:

MANNERS →
TRADUCCIONS I CORRECCIONS

